Dražební stav trval od 12. září 1917, kdy koupila exekutka stavební parcelu čk. 145 se zahradou čk. 85/2 od žalovaného a změny v hranicích těchto parcel a parcel čk. 62 a 85/1, jež si žalovaný ponechal, se staly asi v roce 1894. Z toho usuzoval odvolací soud právem, že žalovaný drží bezelstně dílce, na něž si žalující strana činí nárok.

Podle toho nebyl žalovaný po rozumu § 170, č. 5. ex. ř. třetí osobou v exekučním řízení proti exekutce zúčastněnou, exekuční řízení až do dražby se ho vůbec netýkalo a on nevěda ani o nároku žalující strany, nemohl svoje právo a sporné dílce u soudu nejpozději před začátkem dražby přihlásiti a není se svým právem praecludován, protože snad své právo u exekučního soudu neohlásil, jak mylně uplatňuje odvolání (§ 323, 324 obč. zák.).

Vzhledem na toto právní posouzení netřeba se obírati výměrami parcel čk. 145 a 85/2 a zjišťovati výměru sporných dílců. Okolnost, na čí popud se žalující strana rozhodla ke koupi a že před dražbou v domě čp. 133 a 103 v Plaňanech nebyla, jest pro rozhodnutí sporu bezvýznamná.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 19. října 1935, čís. j. Rv. I. 1957/33. Dr. Jan Baxa.

Z extradičních rozhodnutí ministerstva spravedlnosti.*)

(Srv. Právník 1935, str. 316.)

5. Jeví-li se vydání již předem nepřípustným, nelze uvaliti ani prozatímní vazbu vydávací, ani vydávací vazbu. — Extradice do Rakouska pro pouhý přestupek je z důvodu § 234, odst. 2 tr. z. (1852) nepřípustná. (Případ »Gregoridesová«, číslo 53.399/32-18 min. sprav.)

Rakouský krajský soud požádal přímo[1]) náš krajský soud na Moravě o vydání rakouské státní příslušnice X ke stíhání pro zločin krádeže podle §§ 171, 174, I d), 176 II a) rak. tr. z., spáchaný tak, že v srpnu 1932 odcizila v Rakousku čeledínu svého službodárce z uzamčené komory hotovost 80 šilinků.

Státní zastupitelství navrhlo zavedení řízení o vydání a uvalení »vyšetřovací vazby podle §§ 175, čís. 2 a 59 tr. ř.« Krajský soud nařídil zatčení a uvalil na zatčenou »prozatímní zajišťovací vazbu podle § 39 tr. zák.«.

Radní komora navrhla zamítnutí vydání a také vrchní soud se usnesl na nevydání, a to proto, že podle tuzemského práva jde

*) Oprava. V extradičním rozhodnutí číslo 3 na straně 319 v Právníku 1935 bylo omylem vytištěno: »Případ Zaubek, č. 65.216/18«, kdežto správné označení jest: »Případ »Vlach«, č. 65.216/34—18 min. sprav.«.

[1]) Přímý pořad mezisoudní v extradičním styku s Rakouskem byl zaveden výnosem z 27. září 1920, č. 47 Věst.

jen o přestupek krádeže podle § 460 tr. zák. Ministerstvo spravedlnosti usnesení vrchního soudu schválilo a vydání odepřelo s odůvodněním, že extradice do Rakouska pro pouhý přestupek je z důvodu § 234, odst. 2 tr. zák. (1852) nepřípustná. Bylo pak učiněno opatření, aby zatčená byla z vydávací vazby ihned propuštěna na svobodu.

Podle rakouského práva šlo o zločin krádeže, neboť ke zločinné kvalifikaci stačila škoda vyšší 25 šilinků.. Naproti tomu podle našeho práva, poněvadž škoda činila méně než 500 Kč, šlo s přihlédnutím k trestní novele z 21. března 1929, č. 31 Sb. z. a n. jen o přestupek krádeže.

Extradiční styk s Rakouskem jest upraven neformální dohodou, publikovanou výnosem z 29. března 1919, č. 5 Věst., v jejímž bodě 10 se o extradici uvádí jen, že vláda rakouská povoluje vydání zločinců »s obmezeními, jež jsou obvyklá v mezinárodním styku«. Jinak platí zákonné vydávací právo. Je tedy rozsah vyžadovacího nároku, resp. vydávací povinnosti ve styku s Rakouskem dán při vydání ze země České a Moravsko-slezské ustanoveními §§ 39, 234, odst. 2 tr. zák. (1852).[2]) Proto je nepřípustné vydání do Rakouska pro trestný čin, jenž podle práva u nás platného je kvalifikován pouze jako přestupek.

Z rakouské extradiční žádosti bylo hned patrno, že podle našeho práva je nutno sdělený skutkový děj kvalifikovati jen jako přestupek. Jevilo se proto vydání již předem nepřípustným nejen z důvodů § 234, odst. 2 tr. z., nýbrž i proto, že nevydávati pro delikty nepatrné jest obmezením, jež jest obvyklé v mezinárodním styku.[3]) Vazba podle § 39 tr. z. neměla býti uvalena, byť cizinec spáchal v cizině zločin, neboť nestačí, že podle cizího práva je ten, který čin kvalifikován jako zločin, nýbrž musí jíti o zločin oboustranně, což jest opět obmezením obvyklým v mezinárodním styku. Ani podle § 59 tr. ř. nebylo vhodné činiti »nutné opatření«, aby X neuprchla, když bylo hned předem jasno, že platí zákaz § 234, odst. 2 tr. z., takže nemělo smyslu zajišťovati — dokonce vazbou — budoucí »nevydání«.[4])

Na Slovensku a Podkarpatské Rusi nařizuje § 476, odst. 1. tr. por. výslovně, že soud musí před uvalením vydávací vazby vždy zkoumati »nejeví-li se vydání předem nepřípustným«. Podobná

---

[2]) Tak i v konkretním případě »Wesztfried«, Právny obzor, 1934, str. 50.

[3]) Kallab, Trestní právo hmotné 1935, str. 28; Miřička, Trestní právo hmotné 1934, str. 32; Kronberger, Řízení vyžadovací 1931, str. 6.

[4]) Již výnos z 28. I. 1901, č. 1722 býv. rak. min. sprav. připomněl státním zastupitelstvím, že vydávací vazba nemá býti uvalována slepě, nýbrž po důkladné rozvaze. »... in Auslieferungsfällen nicht blindlings mit dem Antrage auf Haftverhängung vorzugehen, sondern in jedem einzelnen Falle genau zu erwägen, ob eine so einschneidende Maßregel genügend begründet ist«. Miřička, Obsolete Strafgesetze, Oest. Richterzeitung 1907, č. 7, 8.

ustanovení máme v československém vydávacím právu smluvním, a to jak pokud jde o uvalení prozatímní vazby vydávací (prozatimní zatčení), t. j. vazby před dojitím formální extradiční žádosti, tak co se tkne uvalení vydávací vazby, t. j. vazby po dojití řádně doložené žádosti za vydání. Tak podle článku 9, čís. 1 extr. smlouvy s Německem (230/1923 Sb. z. a n.) zavázaly se smluvní strany, že přikročí k prozatímnímu zatčení osoby jen, »nejeví-li se vydání již zpředu nepřípustným«; podle čl. 11 téže smlouvy učiní dožádaná strana po dojití extradiční žádosti opatření nutná,[5]) aby vydání bylo zajištěno, »leč by se již předem jevilo nepřípustným«. Stejně stanoví i naše smlouva s Polskem (č. 5/1926 Sb. z. a n.) ve článku 43 a 44, nebo smlouva s Jugoslavií (č. 146/1924 Sb. z. a n.) ve čl. 53, nebo extradiční úmluva s Litvou (č. 12/1932 Sb. z. a n.) ve čl. 7 atd. Jde tedy o obmezení v mezinárodním styku již obvyklé a řídíme se jím i v extradičním styku s Rakouskem.

Poněvadž tedy vydání rakouské státní příslušnice X jevilo se již předem nepřípustným, neměla býti vzata do vydávací vazby, nýbrž mělo býti radní komorou podle § 59 tr. ř. navrženo a vrchním soudem usneseno odepření vydání z důvodu § 234, odst. 2. tr. z. bez uvalení vydávací vazby.

6. V řízení o vydání je nutno z úřední povinnosti zjistiti, nenastalo-li promlčení trestního stíhání neb výkonu trestu podle práva platného na území ČSR. (leč by smlouva stanovila jinak), neboť nastalé promlčení je důvodem k odepření vydání do ciziny. — Extradici z důvodu promlčení nelze odepříti, když úkony předsevzaté ve státě vyžadujícím jsou i podle práva státu dožádaného způsobilé přerušiti promlčení. (Případ »Lakatosová«, č. 50.594/34-18 min. sprav.)

Vláda maďarská požádala pořadem diplomatickým o vydání své státní příslušnice X. ke stihání pro dvojnásobný zločin krádeže podle §§ 333, 338 maď. tr. z. Žádost byla doložena zatýkacím rozkazem z 21. června 1934, podle něhož X odcizila v Maďarsku a) dne 2. června 1928 ve společnosti spoluzlodějky peněženku se 16 pengö a b) dne 15. června 1929 sama peněženku s 15 pengö.

Poněvadž X byla zatčena na Slovensku, bylo o podané extradiční žádosti provedeno řízeni o vydání podle § 476 tr. por. Krajský soud podal ministerstvu spravedlnosti zprávu, že zatčená je totožná s osobou vyžadovanou a připojil dobré zdání,[6]) že jsou dány pod-

---

[5]) Srv. Glos, Nutné opatření podle § 59 tr. ř., Právník 1907, str. 449.

[6]) Kdežto v zemích České a Moravskoslezské podává radní komora »návrh« a vrchní soud »se usnáší« na vydání, které pak ministerstvo spravedlnosti jen »schvaluje« podle § 59 tr. ř., podávají krajské soudy na Slovensku a Podkarpatské Rusi »zprávu a dobré zdání« a ministerstvo spravedlnosti o vydání podle § 476 tr. por. »rozhoduje« samo.

mínky vydání. Ministerstvo spravedlnosti však nařídilo doplniti řízení o vydání přezkoumáním otázky promlčení.

Na to krajský soud v novém dobrém zdání uvedl, že se otázkou promlčení nezabýval z toho důvodu, že v ČSR. platí týž zákon jako v Maďarsku, kdež tedy muselo býti k promlčení přihlédnuto ex officio.[7]) Pokud jde o druhé faktum krádeže, tu od spáchání jeho (15. června 1929) do vydání extradičního zatýkacího rozkazu (21. června 1934) sice pětiletá lhůta již uplynula, avšak pouze o 6 dní, takže lze předpokládati, že v Maďarsku bylo včas učiněno nějaké soudní opatření k přetržení promlčení. Pátráním, zda čin je promlčen, prodloužila by se vydávaci vazba a bude-li X do Maďarska vydána, nebude míti z toho újmu, neboť v Maďarsku se musí k promlčení přihlédnouti z moci úřadu.

Ministerstvo spravedlnosti znovu vrátilo spisy soudu s upozorněním, že v řízení o vydání z ČSR. do ciziny je nutno z úřední povinnosti v každé konkrétní extradiční věci zjistiti, nenastalo-li promlčení trestního stíhání nebo výkonu trestu podle práva platného na území ČSR. — leč by extradiční smlouva stanovila jinak — neboť nastalé promlčení je důvodem k odepření vydání do ciziny. Extradici z důvodu promlčení nelze odepříti jen tenkráte, jestliže úkony předsevzaté ve státě vyžadujícím jsou i podle práva státu dožádaného způsobilé přerušiti promlčení.[8]) Tyto extradiční podmínky se vzájemně (§ 474 tr. por.) zachovávají i v extradičním styku s Maďarskem. Existence úkonů přetrhujících promlčení musí býti před rozhodnutím o vydání prokázána, nikoliv jen předpokládána. Při posouzení sděleného skutkového děje podle zásady oboustranné trestnosti, jeví se faktum krádeže uvedené v bodě a) extradičního dokladu podle čsl. práva jako zločin krádeže, kvalifikovaný podle §§ 333, 336, čís. 6 tr. zák. čl. V/1878,[9]) naproti tomu faktum krádeže, uvedené v bodě b) extradičního dokladu, je podle domácího práva jen přečinem, neboť kvalifikace § 338 tr. z. není dána, ježto ke zločinné kvalifikaci podle tohoto ustanovení se nyní po trestní novele z r. 1929 (§ 3 zák. č. 31/1929 Sb. z. a n.) vyžaduje, aby hodnota ukradené věci byla větší 500 Kč. Činí proto v prvém případě promlčecí lhůta 5 let (§ 106, čís. 4 tr. z.), ve druhém pak jen tři roky (§ 106, poslední odstavec trest. zák.). Poněvadž z maďarského extradičního dokladu nevyplývalo, bylo-li promlčení trestního stíhání podle čsl. práva včas přetrženo, byla na stav věci již dříve upozorněna vláda maďarská a požádána o do-

---

[7]) Soud přehlédl, že u nás nastaly změny trestní novelou z r. 1929. Zásada oboustranné trestnosti a stihatelnosti vyžaduje zkoumati nejen, zda uhasla trestnost promlčením podle práva státu vyžadujícího, nýbrž i dožádaného, leč by smlouva stanovila jinak.

[8]) Srv. bližší odůvodnění konkretního případu »Boros«, č. 45.314/33—18 min. sprav., Právny obzor 1934, str. 53, 54.

[9]) Případ musil býti posouzen podle práva platného na Slovensku a Podkarpatské Rusi proto, že X byla zatčena na Slovensku.

datečné objasnění, zda a kterými stíhacími úkony, předsevzatými v Maďarsku, bylo promlčení trestního stíhání přetrženo.

Vláda maďarská oznámila pak, že v Maďarsku byly proti obviněné vydány zatykače již 7. a 8. března 1930, a že proto v Maďarsku nenastalo promlčení žádného z obou krádežných fakt, kvalifikovaných podle maďarského práva jako zločin (§ 338 maď. trest. zák.).

Krajský soud ve svém novém dobrém zdání prohlásil zločinné faktum krádeže ze 2. června 1928 za nepromlčené, poněvadž byl včas — totiž 7. března 1930 — předsevzat úkon, přetrhující pětiletou promlčecí dobu, avšak druhé faktum krádeže z 15. června 1929, jevící se podle práva státu dožádaného jen jako přečin, prohlásil za promlčené a vydání pro tuto krádež za nepřípustné.

V souhlase s tímto posledním dobrým zdáním rozhodlo pak ministerstvo spravedlnosti podle § 476 tr. por. o maďarském extradičním návrhu tak, že mu částečně vyhovělo (prvé faktum) a částečně jej zamítlo (druhé faktum).

7. Pendence vnitrostátního trestního řízení není důvodem pro odročení rozhodnutí o vydání, nýbrž jen důvodem k odročení provedení vydání. — Presentní exkulpační důkaz podle § 59 tr. ř. ve styku se státem nesmluvním. — Také o žádosti za dodatečné svolení k reextradici třeba provésti řízení podle § 59 tr. ř. (Případ »Gochbaum«, číslo 52.616/34-18 min. sprav.)

Vláda švýcarská požádala pořadem diplomatickým o vydání polského státního příslušníka X ke stíhání pro zločin podvodu podle §§ 150, 151, 138, odst. 2 tr. zák. kantonu Basilej-město (ze 17. července 1872, revidovaného 10. července 1919), jehož se dopustil ve Švýcarech dne 8. října 1932. Vydání bylo spolunabídnuto vládě polské jako vládě domovského státu, která však prohlásila, že o vydání žádati nebude (bez odůvodnění).

Poněvadž X spáchal i v ČSR zločin podvodu, bylo v běhu nejen řízení o vydání, nýbrž i tuzemské trestní řízení. Když soud nepředkládal dlouho spisy podle § 59 tr. ř., upozornilo ministerstvo spravedlnosti, že o každé extradiční žádosti je nutno rozhodnouti co nejdříve, poněvadž pendence vnitrostátního trestního řízení není důvodem pro odročení rozhodnutí o vydání, nýbrž jen důvodem pro odročení provedení vydání.[10]) Tato zásada je vyjádřena v našem positivním extradičním právu smluvním na př. ve článku 7 extradiční smlouvy s Německem (č. 230/1923 Sb. z. a n.), ve článku 11 extr. úmluvy s Portugalskem (č. 24/1931 Sb. z. a n.), ve článku 11 extr. úmluvy s Rumunskem (č. 172/1926 Sb. z. a n.) atd.; výjimku potvrzující pravidlo činí jen článek 4 extr. úmluvy

[10]) Srv. Kronberger, Styk s cizinou ve věcech trestních, Právny obzor 1934, str. 54.

s Nizozemskem (č. 65/1932 Sb. z. a n.).[11]) Citovanou zásadou řídíme se obdobně i v extradičním styku se státy nesmluvními, tedy i se Švýcarskem.

Když byly ke schválení podle § 59 tr. ř. předloženy spisy s návrhem radní komory a usnesením vrchního soudu, znějícím na vydání, zjistilo ministerstvo spravedlnosti, že zatčený X při svém výslechu udal, že se ve Švýcarech žádného podvodu nedopustil, poněvadž tam v životě nikdy nebyl. Dne 8. října 1932, kdy měl býti jím spáchán ve Švýcarech podvod, zdržoval se ve Varšavě. Právě pro týž podvod byl už vyšetřován ve svém státě domovském a držen ve vazbě ve Varšavě, kdež byl konfrontován s poškozeným, který však prohlásil, že v něm pachatele nepoznává. Obhájce zatčeného předložil originál usnesení prokurátora krajského soudu ve Varšavě z 10. dubna 1933, na tištěném formuláři, s pečetí prokurátorovou, v řeči polské a s překladem do češtiny, při čemž podpis tlumočníkův byl ověřen polským ministerstvem spravedlnosti i ministerstvem zahraničních věcí ve Varšavě. Podle této listiny bylo trestní řízení ve Varšavě zastaveno podle § 248 pol. tr. ř. pro nedostatek důkazů viny, a to právě pro podvod, pro který vláda švýcarská požádala vládu československou o vydání X z ČSR. do Švýcar.

Radní komora ve svém návrhu podotkla, že se zatčenému při výslechu nepodařilo na místě ospravedlniti; opomenula však hodnotiti listinu předloženou zároveň obhájcem; vrchní soud pak k obhajobě X nezaujal vůbec své stanovisko.

Ministerstvo spravedlnosti uvážilo takto: Se Švýcarskem není dosud sjednána smlouva o vydávání zločinců; extradiční styk děje se jen na podkladě skutečné vzájemnosti, takže platí zákonné vydávací právo. V § 59 tr. ř. je výslovně stanoveno, že je nutno přihlížeti k presentnímu exkulpačnímu důkazu. Zatčený předložil listinný doklad o tom, že pro týž trestný čin, pro který je vyžadován Švýcarskem, byl stíhán již ve státě domovském a že trestní řízení bylo proti němu zastaveno z toho důvodu, poněvadž sám poškozený při konfrontaci s ním nepoznal v něm pachatele. Tento listinný doklad, o jehož pravosti není pochybností, dlužno považovati za presentní exkulpační důkaz, který musí býti v řízení o vydání hodnocen, což však vrchní soud opomenul učiniti ve svém vydávacím usnesení. Nemůže proto ministerstvo spravedlnosti uděliti tomuto usnesení své schválení podle § 59 tr. ř. Avšak také nebylo vydání do Švýcar hned odepřeno; jednak proto, aby i naše soudy dříve posoudily, zda předložený doklad je presentním exkulpačním důkazem, jednak, aby i vláda švýcarská mohla se o předloženém dokladu vyjádřiti a pro případ, že by setrvala na svém extradičním návrhu, aby mohla předložiti další průvody a důvody podezření. Je sice již ustálenou vzájemnou praxí i ve styku se

[11]) Viz Právník 1933, str. 501.

Švýcarskem, že se zatýkací rozkaz sám o sobě pokládá zpravidla za dostatečný extradiční titul při vydání ke stíhání, avšak výjimkou žádají se další průvody a důvody podezření od státu vyžadujícího,[12]) když obviněný presentními důkazy prokazuje alibi a tak na místě vyvrací podezření z trestného činu, pro který byl na něho vydán v cizině zatýkací rozkaz.

Ve stanovené lhůtě doplnila pak vláda švýcarská svou extradiční žádost, na níž setrvala, dalším dokladem, totiž pamětním spisem, z něhož bylo také patrno, že poškozený při konfrontaci s obviněným ve Varšavě úmyslně udal nepravdu, když tvrdil, že v obviněném nepoznává pachatele; učinil tak proto, že mu bylo obviněným vyhrožováno. Poškozený je už ve Švýcarech stíhán pro nadržování. Vyšetřováním byla ve Švýcarech zcela bezpečně prokázána vina zatčeného X; výsledky vyšetřování byly shrnuty v pamětním spise.[13])

Radní komora v novém návrhu uvedla, že se zatčenému nepodařilo vyvésti se na místě z podezření, že jsou dány i podmínky k obnově trestního řízení zastaveného ve Varšavě, a že vydání z ČSR. do Švýcar pro týž trestný čin je přípustné. Vrchní soud se usnesl na vydání a ministerstvo spravedlnosti usnesení schválilo. Vydání bylo pak provedeno.

Vláda švýcarská dodatečně oznámila, že byla požádána vládou belgickou o vydání X ze Švýcar do Belgie ke stíhání pro podvod, spáchaný v Belgii. Proto, aby nebyla porušena zásada speciality,[14]) byla vláda československá požádána o dodatečný souhlas k reextradici do Belgie. Souhlas ten byl ministerstvem spravedlnosti udělen, ale dříve bylo opatřeno usnesení vrchního soudu, neboť také o žádosti za dodatečné svolení k reextradici třeba vždy provésti řízení podle § 59 tr. ř., jehož se účastní radní komora svým návrhem jako činitel poradní a vrchní soud svým usnesením jako činitel rozhodující; soudní usnesení vyžaduje pak ještě vždy schválení ministerstva spravedlnosti.

8. Je skutečnost, že obviněný předložil v řízení o vydání podle § 59 tr. ř. presentní exkulpační důkaz sama o sobě důvodem k odepření vydání do smluvního státu, není-li odepření vydání z tohoto důvodu uznáno smlouvou za výjimku z extradiční povinnosti? (Případ »Schwartzová«, 23.385/34-18 min. sprav.)

---

[12]) Tuto praxi doporučoval již roku 1909 Rosenblatt v »Beiträge zum Auslieferungsrecht und Auslieferungsverfahren«, Grossův Archiv, svazek 34—1909, str. 142. Srv. také konkretní případ »Wachstein«, Právny obzor 1934, str. 51.

[13]) Tento případ dokazuje, že by bylo neopatrné odpírati hned vydání, když zatčený prokazuje alibi, a že je vždy vhodné, jak to doporučoval Rosenblatt, zpraviti vyžadující vládu o obhajobě a dáti jí možnost, dalšími doklady osvědčiti důvodnost podezření.

[14]) Srv. Právník 1932, str. 657.

Německá vláda požádala o vydání své státní příslušnice X ke stíhání pro přečin nevěry podle § 266 něm. tr. z. (Untreue)[15]) a přečin zpronevěry podle § 246 něm. tr. z. Žádost byla řádně doložena zatýkacím rozkazem, podle něhož X, jako správkyně majetku poškozeného Y, postoupila sama sobě 2 hypotéky, patřící poškozenému sice na základě generální plné moci poškozeným jí udělené, avšak bez jeho vědomí; obě hypotéky vypověděla k 1. lednu 1932 a vyplacené peníze užila pro sebe. Dále před odjezdem z Německa prodala prý tři kufry prádla a šatstva poškozeného, kteréž měla u sebe v úschově, a peníze si ponechala.

Popřevši vinu, udala zatčená, že obě hypotéky postoupil jí poškozený na úhradu závazků, které vůči ní měl, a to dvěma postupními listinami, které v originále ihned předložila. Obě byly podepsány poškozeným Y a výslovně bylo v nich uvedeno: »Der Kaufpreis der Hypothek wurde bereits in Raten an mich bezahlt«. Podpisy poškozeného na postupních listinách byly shodné s podpisem na předložené generální plné moci. Na podkladě uvedených dokladů byl proveden knihovní převod, o čemž předložila zatčená X originály knihovních výměrů, poznamenavši, že poškozený nemůže tvrditi, že o celé záležitosti nevěděl, když postupní listiny sám podepsal a o knihovním převodu byl soudem informován. Ani tři kufry s prádlem a šatstvem nezpronevěřila. Několik dní před svým odjezdem z Německa vyzvala poškozeného dopisem, aby k ní přišel a kufry nějak disponoval. Poškozený ji navštívil a když mu sdělila, že odjíždí do ciziny, poprosil ji, aby mu kufry uskladnila u nějaké své známé. Učinila tak a oznámila mu lístkem jméno a adresu paní Z., u níž mu kufry uskladnila. Lístek však přišel jí zpět nedoručen. Proto u jiné paní v Německu zanechala pro poškozeného vzkaz, kde má kufry. Z ČSR. psala poškozenému nový rekomandovaný dopis, který se jí zase vrátil nedoručen. Předložila jej soudu a je v něm sdělení, u koho v Německu jsou kufry pro poškozeného deponovány.

Radní komora učinila návrh, aby X nebyla vydána do Německa, poněvadž se jí podařilo, vyvésti se na místě z podezření na ní uvaleného. Obhajoba souhlasí úplně s obsahem předložených exkulpačních dokladů. Německá vláda nepředložila takové průvody a důvody podezření, z nichž by se zatčená nedovedla na místě vyvésti. X postupovala v mezích plné moci. Nanejvýš jde jen o poměr civilně-právní. Vrchní soud se jednohlasně usnesl na nevydání, poněvadž se zatčené podařilo vyvrátiti na místě podezření vyslovené v německém zatýkacím rozkaze.

Ministerstvo spravedlnosti schválení podle § 59 tr. ř. zatím neudělilo, uváživši takto:

---

[15]) Zákonodárství, které platí v oblasti země České a Moravskoslezské, nezná sice »nevěry«, avšak při zkoumání zásady oboustranné trestnosti vystačíme se zákonnou podstatou zločinu zpronevěry podle §§ 181—184 tr. z. Na Slovensku a Podkarpatské Rusi odpovídá »nevěře podle § 266 něm. tr. z.« nevěrná správa podle §§ 361—364 slov. tr. z.

Pokud jde o faktum zpronevěry tří kufrů, nelze se přikloniti k názoru soudů, že se zatčené podařilo vyvrátiti na místě podezření. Jde jen o pouhá tvrzení, ústní i písemná (vrácený rekomandovaný dopis obsahuje ť také jen její tvrzení), ne však o presentní exkulpační důkaz. Jím by byl teprve výslech paní Z., u níž jsou kufry uloženy; tento výslech lze opatřiti jen mezinárodní právní pomocí, takže už podle své povahy nemůže býti důkazem presentním (srov. rozh. č. 3634 víd. sb.). Aby šlo o takový důkaz, byla by musila zatčená předložiti na př. listinu, obsahující prohlášení paní Z., že má kufry u sebe. Důvodné podezření osvědčené cizozemským zatýkacím rozkazem nemůže býti vyvráceno pouhým tvrzením zatčené osoby s tím účinkem, aby se extradice odepřela.

Pokud jde o domněle zpronevěřené peníze z obou hypoték, hájí se zatčená, že hypotéky nepostoupila sama sobě bez vědomí poškozeného, naopak s jeho vědomím a k úhradě starších závazků. Tato tvrzení zatčená skutečně prokazuje presentními exkulpačními důkazy, totiž dvěma postupními listinami, poškozeným podepsanými a dalšími pěti listinami, které nečiní dojem dokladů nepravých. Zatčená X je stíhána v Německu jen pro nevěru, nikoli pro padělání postupních listin. I zdařil se jí důkaz, že nepostoupila hypotéky sobě svémocně, nýbrž s vědomím poškozeného.

Vytýká-li radní komora i vrchní soud, že vyžadující soud nepředložil průvody a důvody podezření, přehlížejí, že z čl. 10 čís. 2 extradiční smlouvy s Německem (č. 230/1923 Sb. z. a n.) plyne, že při vydání ke stíhání je dostatečným extradičním titulem zatýkací rozkaz sám o sobě.[16]) Náš § 59 tr. ř. jakožto závazný[16a]) předpis vnitrostátní, má arci na mysli vedle zatýkacího rozkazu i další průvody a důvody podezření. Avšak extradiční smlouva s Německem o osvědčení důvodnosti podezření jiným dalším dokladem než zatýkacím rozkazem, se nezmiňuje; je tu pouze její předpis čl. 10, čís. 3 o možnosti žádati o doplnění extradiční žádosti dalším soudním dokladem, pokud z obvyklých extradičních titulů nejsou zřejmy okolnosti, jež jsou nutny k prozkoumání žádosti o vydání (na př. po stránce promlčení). V jiných našich extradičních smlouvách mluví se o t. zv. »dodatečném objasnění«. Tato instituce však zásadně neslouží tomu, aby v extradičním řízení byla prokazována důvodnost podezření, jako je to obvyklé v právu angloamerickém. Od smluvní protistrany nemůžeme zásadně žádati více, než k čemu nás opravňuje smlouva. Nemůžeme proto vyzvati německou vládu s odkazem na § 59 tr. ř., aby prokazovala důvodnost podezření dalšími důkazy, když k tomu nemá smluvní povinnosti.

Podle § 59 tr. ř. vlastně nestačí k odepření vydání, když zatčená osoba vyvrátí podezření obsažené v extradičním zatýkacím roz-

---

[16]) Srv. extradiční rozhodnutí č. 4, otištěné v Právníku 1935, str. 320.

[16a]) Lammasch, Auslieferungspflicht 543, Rosenblatt, Grossův Archiv, sv. 34—1909, str. 143.

kaze. K odepření vydání, arci do nesmluvního státu, bylo by nutné, aby zatčená osoba vyvrátila podezření obsažená »v průvodech a důvodech podezření«, které má vyžadující úřad předložiti. Ani v extradičním styku s nesmluvním státem nebylo by opatrné hned odepříti vydání, když zatčený prokazuje alibi, lépe je zpraviti cizí stát o obhajobě a poskytnouti mu možnost, vyjádřiti se (viz předchozí extradiční případ č. 7 a poznámku č. 13). Ve styku se smluvním státem pak, když nelze odepříti vydání proto, že se zdařil exkulpační důkaz, doporučuje se žádati o dodatečné objasnění k dolíčení skutkové podstaty toho kterého deliktu podle práva státu dožádaného.

Posléz uvedeného postupu bylo užito i v našem případě. Vládě německé byla sdělena obhajoba X, byla upozorněna, že vzešly pochybnosti, je-li dána podle čsl. práva skutková podstata zločinu zpronevěry a byla požádána o doplnění extradiční žádosti podle čl. 10, odst. 3 extr. smlouvy s Německem.

Zároveň byl dán úřadům veřejné žaloby pokyn, aby uvážily, trvají-li nadále důvody vazební podle čl. 11 extr. smlouvy s Německem a § 59 tr. ř. Zatčená X byla pak propuštěna z vydávací vazby na svobodu na slib podle § 191 tr. ř. za současného odebrání cestovního pasu.

Vláda německá dodatečně odvolala svůj návrh na vydání X, pokud jde o její stíhání pro zpronevěru tří kufrů, poněvadž se obhajoba obviněné ukázala správnou. Naproti tomu setrvala na své žádosti o vydání X ke stíhání pro druhé faktum a připojila opisy svědeckých výpovědí poškozeného i jiných svědků. Doklady byly zaslány soudu, který o nich znovu vyslechl obviněnou X, která na místě předložila 10 objemných svazků korespondence, prokazujíc, že s poškozeným vše řádně zúčtovala a jej nepoškodila.

Radní komora v novém návrhu poukázala k tomu, že důkazy provedené v Německu nic nezměnily na původní obhajobě obviněné, pokud jde o převod a vybrání hypoték. Poškozený udal, že se nepamatuje, zda podepsal postupní listiny, ale pravost svého podpisu nepopřel. Jeho údaje jsou všeobecné, nejasné a sobě odporující. Odpočty, vyúčtování a potvrzenky předložené obviněnou vyvracejí tvrzení poškozeného. Presentní exkulpační důkaz se obviněné zdařil, vydání je nepřípustné. Vrchní soud setrval na svém původním usnesení, aby X vydána nebyla.[17])

S hlediska § 59 tr. ř. podařil se obviněné presentní exkulpační důkaz, což podle zákonného vydávacího práva je důvodem k odepření vydání, ne však podle dosavadního smluvního vydávacího práva, zejména nikoli podle extradiční smlouvy s Německem. Teprve přípravná osnova vzorné smlouvy o vydávání zločinců

---

[17]) Srv. extradiční rozhodnutí č. 4 (Právník 1935, str. 320), podle něhož »usnese-li se vrchní soud opětně, že vydání je nepřípustné, nemůže ministerstvo spravedlnosti samo vydání povoliti«.

z r. 1931 (čl. 32)[18]) doporučuje i pro smluvní vydávací právo, aby důvodem k odepření extradice byla skutečnost, že osoba, za jejíž vydání je žádáno, prokázala na místě bezdůvodnost podezření presentními exkulpačními důkazy.

Vydání do Německa bylo sice odepřeno, avšak s odůvodněním, že sdělený skutkový děj netvoří podle čsl. práva skutkové náležitosti zločinu zpronevěry, nýbrž toliko poměr civilněprávní; nebyloť pak ani tvrzeno, tím méně prokázáno, že předložené postupní listiny jsou padělány. O vydání ke stíhání pro padělání listin žádáno nebylo. Kronberger.

Pro otázku přerušení promlčení podle §§ 227, 531 tr. z., jakož i § 40 tisk. zák., rozhodnou jest doba, kdy samosoudcovo usnesení o stíhacím úkonu dojde soudní kanceláři.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací, přezkoumávaje z podnětu zmateční stižnosti podané obžalovanými spisy týkající se trestní věci pro přečin podle § 2, zák. č. 10/33 Sb. z. a n., přesvědčil se, že bylo trestního zákona na újmu obžalovaných nesprávně použito. Shledal, že za přípravného vyšetřování proti obžalovaným zavedeného nastala časová mezera více než šestiměsíční, v níž nebylo v trestním řízení vůbec pokračováno. Ze spisů vysvítá totiž, že po 16. II. 1934, kdy byli okresním soudem v J. jako soudem dožádaným slyšeni různí svědci, a kdy byla též nařízena urgence dožádání okresního soudu v B. o výslech prvního obžalovaného, bylo pokračováno v řízení teprve dalším dožádáním okresního soudu v B. o výslech druhého obžalovaného. Toto dožádání došlo soudní kanceláři za účelem jeho vypravení dne 10. X. 1934, jak zjevno z přehledu spisového. Ani z přehledu spisu, ani z konceptu tohoto dožádání není spolehlivě zjevno, kdy vyšetřující soudce toto dožádání sepsal, podepsal a jeho vypravení v přehledu spisu nařídil, poněvadž datum soudcem připojené jak ke konceptu, tak v přehledu spisu jest nečitelným.

Uplynula tudíž ode dne slyšení uvedených svědků a nařízení urgence (16. II. 1934) do dne, kdy nové dožádání došlo kanceláři (10. X. 1934), promlčecí doba šesti měsíců ve smyslu § 40 zák. č. 6/1863 ř. z. Naproti tomu vzhledem na nečitelnost data, kterým soudce dožádání opatřil, nelze ze spisů zjistiti, zda zmíněná lhůta promlčecí uplynula též od 16. II. 1934 do doby, kdy uvedené dožádání bylo soudcem sepsáno a podepsáno.

Netřeba však dáti vysvětliti, kdy bylo dožádání vyšetřujícím soudcem sepsáno a podepsáno, neboť, jak bude doleji odůvodněno, rozhoduje pro otázku pokračování v zavedeném řízení ve smyslu

---

[18]) Recueil de documents en matière pénale et pénitentiaire, Berne 1931, str. 314. Kronberger, Přípr. osnova vzorné smlouvy o vydávání zločinců, Věstník spol. pro právo trestní 1934, str. 80.